

Gamle Talemaader, Sejer og Vendinger fra Hillerslev Sogn.

Samlede af ANDERS OVERGAARD.

Han ska leeg imell i den beskidt Hell.
Dæ æ manne, aa di æ stue", saa e Dreng, han so i hans Lu.
De vaar syv laang aa syv bre.
Di nitten Haandværk æ den tyven Uløk (Nitten Haandværk æ tyv Uløkker).
Truen Mand ka læng løv.
En Kuen æ alle saa rig, hun æ iløvi en Ko lig.
Han komme sæ, lissom mule Brø' i Varm'.
Ong gal, de æ gal, men gammel aa gal, de æ møj galler.
Mandas Vejle te Mejda, de blyve ve te Frejda.
De kan si svot, aa endda blyv godt.
Vend aa Vond ska ha sin Gaang.
De æ lissaa sekker, som Amen i e Kjerck.
Han æ va'e end jen a Lier.
De va et Herre te e (ældre Udtryk).
Han reest sæ syv Staan fa Daae.
Hand æ po Bjerren.
Han ka et fo ed aa e Kjærre.
Vi fo fremme, e Kok gole.
I som gue lav.
Li i de fomedle Ti'.
Han æ hor i e Fesk.
Han æ ett oprenked te'ed.
E Skik følle helle osse e Land fly.
Spør vi nøj nyt, saa er e sjallen got.
Nue ka bejst li e Dætte, aa ajer æ Muer, aa saa blyve di gyvt begge to.
Han si'e lissegodt i Mørk som udden Lys.
Spel æ dæ ve'ed, enten saa de æ Kobbespel helle Mæsingspel.
"Dæ ska nue te de væst", saa e Dreng, han sku te Kjerck.
De slodrer i e Lyr, vi fo Slæ innen Daa.
Di æ nøj udle aa e Slav, lissom Pi Masens Stud.
Di kan somti spøt i Koel saalæng, te di komme siel te aa søb'en.
Hva dæ æ Hjatromm, dæ æ osse Husromm.
De æ nem aa tøg, men de æ et nem aa toel.
Den dæ dør a Skrek, den ska begraves i en Rennstinn.
Godt, de æ alti de bæjst, aantenne naar smo Ba'e haa undt i dje Mav.
Di æ jens i begge Enner, lissom Vutborre Pigger.
Li'g møj hva de koste, naa bare Tøsen morer sej.
Han haar'e, som han taar'e tel.
Laang Styng gi Brøe, men stakke gi nøj te' ed.
Dovven Skreddere taa laang Nølse.
Helle spreng end kryb i ed.
De komme a sæ siel, lissom Sult.

De æ sej aa væ Buen, men de æ va aa væ Herremand mæ e Røv ue aa e Vinner.
De æ et skjøen aa væ fatte aa grem, bette aa e Oller aa ha laant hjem.
De va no, de mæ e Dreng de hæn' sæ, men de va var mæ hans Lue, dæ bløv henn, den sku hans bette Bror ha hat en Uddekjovvel aa.
De æ et te aa land mæ Pæng.
Han æ et saante aa slaa Dar op mæ.
Han rier et den Daa, han saler.
Han slaar i e Bovr, aa bej jer i e Bænk.
Han æ saa ret som en Lys.
De æ bodde undt aa godt.
Dæ æ hverken undt eller godt i ham.
Han æ ræen fræ e Vedd.
Han ka hverken sæd elle sans.
Hun gik paa fallen Fued.
Han legger Skjelleng te Skjelleng aa Daaler te Daaler.
Dæ ka løb møj Vond te Hav ennen den Ti.
Dæ æ en Mil imel' hvæ Mands Dar.
De æ en hoer Saag.
De æ en sørgelig Hajel.
De æ vees Guld og Søl, de æ tøgged sammel.
Et æ var end en kroged Kaag.
Han va saa Hommelrøve.
De va ham, dæ rænn fra Voherre Øvve paa Amage.
De æ lieg haps fur en Skredde.
Han ska gi en Omgaang te Stuens Mannskab.
De lyse som Kattskit i Maanskin.
Vi fo snaa Ræn, e Tar'e æ po e Bore.
Næ ve aa lnant fræ, de skydde ingen Haarer.
Di fo nøj, dæ æ om'ed.
De æ et en sue Sel va'er.
Han æ saa bleg, som nu'e Kattlig.
Han æ en Kaal som Kasper.
Han ga ham øvver en lav Sko.
I haante i traante.
Dæ æ tri Slante i en Æl.
Han æ dæ fræ, hva dje Hu's de staa ud', aa dje Gjies di go baarfued.
De æ lisse re'e, som de va kaaer'.
Han æ et vorren te'e. (Ældre Talemaade.)
De fall da et i e Hav.
De æ saa tae som en Pend.
De æ dejlig, men dyr.
De æ dæjjen gu fur en syg May.
Han lo em løtt te e Cikorri.
De æ saa lett som Fu'd i Hu's.
De æ nøj aam alting, aam de saa er en skinløs Pøls, saa æ de udest aam de innest.
Le't de æ bæjjer end slet ett.

Den, dæ nyser paa faasten Hjat, fo en Sjern innen
Avten.
”Hallej, Kjesten! Den gro Ko æ i e Dig’!”
Po e Haaen æ alti de bæjst.
Han æ ræn Pusmogg.
Di ka osse skyll en Skaar fu Uret.
De æ et bejje end te e Spell.
Han æ pøggen aa pæn. (Gammelt Udtryk).
Han æ en pisten Kaal. (Ældre Udtryk).
Enten saa de æ vis helle gal.
Han nam’ste ett. (Ældre Udtryk).
Do haa di Saage i en Klud, aa lissom do gor futter æ
ud.
”De æ engen nøt te aa ha saa møj aa leg aa dang mæ”,
saa han e Mand, han haj hat to Skippe Rog, men haj
sol den jenn.
Han fæk Hog som Tabrø.
Nie mææ e, aa Brø te e.
Skol aa Gotaar, saante drekke manne dem fræ Hus aa
te Goer (”Fattegoer”).
Den æ hal æt, lissom Las Raskes Koving.
Han æ naak fræ Lell Sovn.

”Konsten stiger”, saa hon e Kjælling, hon hopped og
sprang.
Do fo saa tent alle nøj.
De æ skit, aa de sku enda ha væt Finbrø.
Han sot ræn te Hus’s.
Han æ bejje und en Skid, fu den komme alle ijen.
Vi ska hø nøj, fa e ører go aa.
De traf hverken i Lor helle i Bov.
Han va hverken te aa hov helle stek i.
Renen Tø blyvve et svaa læng vaare.
De æ nu hammel Hunn.
De æ en Filligum te en Vejrmøll.
De æ et di voggest, e Reskabbe falle fræ. (Di æ vogge,
dæ har alle hat ve’em).
Hon æ et jenne Mjelk aa Brø.
De gik som de va smur.
Han va en Tvorn.
Han æ Nøjjen (Fingernem).

(Historisk Årbog for Thisted amt 1940, side 398-401)